

[Gert Petersen.]

løbet af året 1973 fastlægge kompetencefordelingen mellem institutionerne og regeringerne med henblik på den økonomisk-monetære union.

Jeg er da ligeglad med, om der oprettes nye institutioner. Dette være sagt til markedsministeren, som lægger så forfærdelig megen vægt på dette, og mener, at den hellige grav er velforvaret, bare der ikke oprettes nye institutioner — eller det er måske, hvad han mener, jeg kan ikke blive helt klar over det, hvilket ikke er min fejl. Men hvad med de eksisterende institutioner, hvor megen kompetence skal vi overføre til de eksisterende institutioner, til Ministerrådet, med henblik på direkte indgreb i de enkelte landes økonomiske politik? Hvor megen kompetence skal man overføre til Ministerrådet, til Kommissionen osv.? Har den danske regering nogen mening om det? Det var det, jeg syntes vi skulle have belyst, for nu er sandhedens time da inde, nu skal disse skridt foretages. Så kan man sige, at vi kunne også have taget debatten om en måned eller to. 13 måneder er trods alt god tid, det er ikke noget, der skal afgøres den dag i morgen, men i almindelighed plejer man i dette ting at være modstander af lovsjaskeri. Jeg synes, at en lang række af ordførerne her har talt for lovsjaskeri. Der er én hæderlig undtagelse, nemlig statsministeren, der trak på skulderen og sagde, at det var måske lige lovlig ambitiøst det her, det var ikke sikkert, at alle de punkter blev til noget, og det er da en tanke, jeg godt kan gå ind på.

Så kan man spørge sig selv: hvordan kan det gå til, at man opstiller noget, der er så ambitiøst, at man ikke selv rigtig tror på, at det bliver til noget? Det er ikke nogen bebrejdelse mod statsministeren for hans erkendelse. Jeg tror, at det i sig selv er udtryk for noget fundamentalt forkert i fællesmarkedets virke. Jeg skal ikke protestere imod den danske regering, hvis den prøver på at få det rettet, tværtimod vil jeg meget gerne have, om man i hvert fald prøvede på det i stedet for bare at ride med.

Hr. Niels Helveg Petersen sagde, at vi fra SFs side havde lagt op til en diskussion som før den 2. oktober. Jeg synes netop, at hr. Niels Helveg Petersen diskuterede som før den 2. oktober. Han holdt et langt foredrag

om fællesmarkedet og sluttede med at sige, at han var da ikke ukritisk over for alting inden for fællesmarkedet. Men hvad det var, han kunne tænke sig at kritisere, forblev en sød hemmelighed for denne forsamling, det blev ikke røbet. Hr. Niels Helveg Petersen holdt en tale, som om vi diskuterede, om Danmark skulle melde sig ind i fællesmarkedet eller blive udenfor. Han holdt en tale, som man gjorde før den 2. oktober, og fortalte om alle fællesmarkedets fortrinlige ting og fortav, hvad han kunne have at kritisere indenfor. Men nu er vi kommet ind i fællesmarkedet, og nu synes jeg også, at de, som gik ind for det, som sagde ja, i erkendelse af, at tingene jo dog er sammensatte og komplicerede, og også i forlængelse af den bemærkning, hr. Niels Helveg Petersen sluttede med, nemlig at han ikke var ukritisk over for alt i fællesmarkedet, skulle begynde at fremføre deres kritiske punkter over for EF.

Vi har fået en fordeling af debatten, hvor de tidligere modstandere har kritiseret og de tidligere tilhængere har rost alt, hvad der findes i fællesmarkedet, og det har vi egentlig, det vil jeg da godt medgive, ikke megen fornøjelse af, for nu er vi inde, og nu skal vi til at tage stilling til de konkrete problemer. Men det var her, jeg havde håbet at man kunne have fået oplyst, hvilken politik den danske regering vil føre på en serie ganske konkrete områder, som jeg tidligere har nævnt.

Jeg vil godt gøre et par enkelte bemærkninger til indlæggene. Hr. Poul Dalsager kommer ind på spørgsmålet om institutionerne, og her er noget, som går igen hos samtlige ordførere: når de skal tale om institutioner, og det gør de alle sammen, så taler de om Europaparlamentet, som der ikke er mange ud over de parlamentarikere, som herfra bliver sendt herved, der tager syndelig højtideligt, og som ikke tages højtideligt i communicate selv. Mens man har faste tidsfrister med hensyn til de foranstaltninger, som nu skal træffes på 12 andre områder, så siger man om Europaparlamentet, at der skal ske noget snarest muligt. Men ikke desto mindre er det, ordførerne her i salen beskæftiger sig med, Europaparlamentet og ikke spørgsmålet, som nævnes i afsnittet „institutioner“, om, hvad den økonomiske union skal betyde for institutionerne, hvordan de skal udbygges med henblik på den